

og Oверformynderivæsenets Bestyrelse paa den ene Side og Bestyrelsen af Lægdsvæsenet paa den anden Side, hvilket blandt Andet ogsaa viser sig derved, at det ikke blot er Lehnbesiddere og Giere af complete Sædegaarde, hvem Forpligtelsen til at være Lægdsforstandere paahviler, men at denne Forpligtelse strækker sig til alle Godseiere med Hensyn til de Sogne, der ganske høre til deres Gods, eller hvor de ere de største Lodseiere (Forordningen af 20de Juni 1788 § 11 og 12, 8de Januar 1802 § 41), har man dog troet, at der ikke kunde være Noget imod at optage en Bestemmelse om Ophævelsen af Bestyrelsen i det samme Lovudkast, ved hvilket Lehnenes og Godsernes Skifteret og Oверformynderibestyrelse ophæves. Der er nemlig for disses Vedkommende forsaavidt en Forbindelse mellem disse tvende Gjenstande, som Byrden af Lægdsforstanderiet, der ordentligviis bestyres af den samme Person, som forestaaer Skifte- og Oверformynderivæsenet, hidtil er opvejet ved den Fordeel, der har været forbunden med Skiftevæsenet, og det er saaledes ganske naturligt, at hiin Forpligtelse og denne Rettighed ophæves paa samme Tid og ved samme Lov, ligesom det ogsaa er forudsat, at Lægdsbestyrelsen i Reglen vilde være at overtage af de sammé Embedsmænd, hvem Skifteforvaltningen og Oверformynderibestyrelsen overdroges. Tiden, paa hvilken Overgangen skal finde Sted, antages at burde bestemmes ligesom med Hensyn til Skifte- og Oверformynderivæsenet, og naar de Foranstaltninger, som til Overgængens Iværksættelse findes nødvendige, overlades til Justitsministeriet, vil det være ufornuddent i Loven at gaae ind i nogen Detail om denne Gjenstand.

Det er ikke undgaaet Justitsministeriets Opmærksomhed, at naar saaledes ikke blot Skifte- og Oверformynderibestyrelsen paa Lehnene og Godserne, men ogsaa Lægdsbestyrelsen paa det

samlede Gods overgaae til de ordinaire Retsbetjente, ville disse Embedsmænd derved til deres øvrige, den egentlige Retspleie vedkommende, Forretninger erholde et Tillæg, der paa sine Steder kunde gjøre det vanskeligt for dem at bestyde deres Embede tilbørligt. Det har derfor været taget under Oверveielse, om det ikke kunde være tilraadeligt at bringe en Lov i Forslag, hvorved den i Rescript af 7de Februar 1794 § 1 bestemte Grændse af 20 Rbd. for de Umyndige tilhørende Capitaler, der kunne overgives til Børgen, uden at inddrages under Oверformynderiernes Bestyrelse, betydeligt forhøies, saafom til 200 Rbd. Foruden det ovenberørte Hensyn til at forskaffe Retsbetjentene en Lettelse i deres mange og heterogene Forretninger lader det sig vistnok ogsaa til Støtte for en saadan Forandring anføre, at ligesom der i og for sig ikke synes at være nogen tilstrækkelig Grund til, at Capitaler af saa liden Størrelse, at deres Conservation ikke kan interessere det Offentlige, sættes under Oверformynderiernes eller, ifølge disses nuværende Organisation, det Offentliges Bestyrelse, saaledes staaer denne Bestyrelse af deslige smaa Capitaler ikke heller i Samklang med den Bestræbelse, som den sig nu udvikkende Tingenes Orden maa medføre i Lovgivningen til at overdrage de Private og Communerne saa megen Raadighed med Hensyn til Afgjørelsen af de dem vedkommende Sager, som kan indrømmes uden Tilsideættelse af de Interesser, som Staten har at varetage. Dertil kommer, at der for de Umyndige, hvis Capitaler ifølge Lovgivningen skulle anbetroses Oверformynderierne, vilde ved de jorddrottlige Oверformynderiers Ophør og Overgæng til Retsbetjentene tabes en Deel af den Sikkerhed, der hidtil for dem har bestaaet derved, at de jorddrottlige Oверformyndere i Regelen vare vederhæftige og for en Deel endog meget formuende Mænd.